

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková

Ospalý riaditeľ
a žabací chaos

stonožka

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 2

Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Ďalšia kniha od Sabine Städingovej:

Petronela Jablčková I:

Tajomstvo jablkového koláča

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková 2

Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Ilustrovala SaBine Büchnerová

stonožka

Sabine Städing

Petronella Apfelmus: Zauberschlaf und Knallfroschchaos

© 2015 Bastei Lübbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

Translation © 2018 by Eva Budjačová

Poetry translation © 2018 by Jana Kantorová-Báliková

Slovak edition © 2018 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Zauberschlaf und Knallfroschchaos

(Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG, Köln 2015)

preložila Eva Budjačová.

Verše preložila Jana Kantorová-Báliková.

Redigovala Jana Martinková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava

v roku 2018 ako svoju 1 492. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán 3H creative studio, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6950-7

Konečne jar

Petronela Jablčkovej sa prisnil nádherný sen. V papierovej loďke sa plavila po mori, slnečné lúče jej zohrievali chrbát a zvlnená hladina sa striebrišto jagala ako rybie šupiny. Na prove stál roháč Lucius a volal: „Zem na obzore! Objavili sme Jablčné ostrovy!“

Petronela si priložila k oku pirátsky ďalekohľad. A naozaj! Priamo pred nimi bolo päť menších ostrovov: pripomínali palacinky uprostred širošieho mora. Celé celučičké boli porastené jablňami a tá najväčšia z nich rodila zlaté jablká.

Ostrovy sa približovali, keď ňou zrazu čosi trhlo a Petronela od ľaku otvorila oči.

Lucius, ktorý ešte pred chvíľkou stál na prove a vyzeral ostrovy na obzore, stál pri posteli a dosť neláskavo ňou myksľoval.

„Petronela, vstávaj! Ak chceš dnes ešte niečo predať na trhu, musíš prestať snívať o zlatých jablkách a konečne vstať.“

„Odkiaľ vieš, o čom som snívala?“ začudovala sa Pet-

ronela, schuti si zívla a prstami si párkrát prehrabla strapaté vlasy.

„Jednoducho viem. Mliaskala si ako horda diviakov a mrmlala čosi o akýchsi zlatých jablkách.“

„Aha... naozaj?“ zamumlala jablčková čarodejnica. „Koľko je vlastne hodín?“

„Ak už aj nevstaneš, tak sa ani pýtať nemusíš,“ odvrkol Lucius a na jeden šup rozťahol závesy.

Petronela sa ešte raz poriadne povystierala a vyskočila z postele. Strom, na ktorom visel jej jablkový domec, sa v noci zazelenal. Malá čarodejnica otvorila dokorán okno a zhlboka sa nadýchla. Konečne je tu jar, o tom niet pochyb. Je ju vidieť, počuť aj cítiť.

Stačil jediný pohľad na kukučkové hodiny, aby zistila, že Lucius neklamal. Trh býva iba raz za týždeň a naozaj sa čochvíľa skončí. Petronela chytro vhupla do šiat, ošpliechala si tvár vodou a umyla zuby. Potom do košíka zabalila jablkový koláč s mrveničkou, na hlavu si až po uši narazila čarodejnicky klobúk, zoskočila na konár pred dvermi a po čarodejnom rebríku, na ktorom na každom šteblíku o kúsok narástla, šikovne zliezla dole. Na zem už zoskočila veľká ako bežná čarodejnica.

Petronela sa opatrne rozhliadla, lebo okrem súrodencov Pečkovcov, teda dvojčiat Olívie a Olivera, nikto

netušil, že v tom obrovskom ovocnom sade pri starom mlyne žije nejaká jablčková čarodejnica. Nikoho nevidela. Bleskurýchle zmizla za hustým černičím. Odtiaľ to bol už iba kúsok k starému obytnému privesu, kde skladovala svoje zásoby a aj potrebné záhradnícke náradie.

Čarodejnica vytiahla z rukáva čarodejnú paličku a priťahla k sebe starý vozík, ktorý ospanlivo driemal vedľa privesu, šikovne doň poukladala poháre so zavareným jablkovým pyré i s černicovou marmeládou a aj ďalšie dobroty, ktoré hodlala na trhu predať. Potom strčila do úst dva prsty a zahvízdala na Lucia. Roháč bol nielen jej najlepším priateľom, ale aj jej osobným lietadlom a pilotom. Neuveriteľne rada lietala, na jeho chrbte sa totiž sedelo osemstokrát pohodlnejšie ako na dajakej rozheganej starej metle. Navyše cez deň bol takýto spôsob prepravy oveľa nenápadnejší.

Ozval sa tlmený bzukot oznamujúci Luciov prilet a krátko nato chrobák presvišťal Petronele nad hlavou. Tak nízko, že jej zrazil klobúk. Pristál neďaleko, vo vysokej tráve a trochu sa zatackal, kým zostal stáť.

„Každý deň sa lepším!“ zasmiala sa Petronela. Strčila ruku do vrečka a trochu v ňom pošmátrala. Mala tam drevenú škatuľku so siedmimi zázračnými jablkovými

jadierkami, ktoré nosila stále so sebou. Úžasná vecička! Ak totiž škatuľkou s jadierkami zahrkala v ľavej ruke, zmenšila sa. Naopak, ak to isté spravila pravou rukou, ihneď začala rásť. Petronela teda chytila oje vozíka, vzala škatuľku do ľavej ruky a pohrkala jadierkami. Začala sa scvrkávať, no nielen ona, ale aj vozík. Hop-šup sa vyškríabala Luciovi na chrbát a vyrazili.

Chrobák sa po krátkom rozbehu vzniesol do výšky a vozík, ktorý Petronela držala vystretou rukou, letel jednoducho za nimi. Bolo úžasné cítiť vietor na tvári a hľadiet' na svet zhora, celkom ako vták. Malá čarodejníca by vydržala lietať celé hodiny, no keďže mesto nebolo ďaleko, Lucius sa po krátkom lete chystal na pristávací manéver pod

veľkým vavrínom za radnicou. Odtiaľ bolo trhovisko doslova na skok.

Petronela skĺzla Luciovi z chrbta a vykukla spod hustých zelených listov vavrínového kríka. Vzduch bol čistý. Nikto si ju nevšimol. Chytro vo vrecku pohrkala čarodejnými jadierkami, tentoraz druhou rukou, a hneď začala rásť. Spolu s ňou sa zväčšoval aj vozík, ktorého oje ešte stále pevne zvierala v ruke. Petronela sa opatrne rozhládla. Radšej ani nemyslela na to, čo by sa udialo, keby sa na ňu práve teraz niekto díval. Raz sa stalo, že

si ju pri scvrkávaní všimol jeden kominár. Úbožiak, od prekvapenia sa rozštikútal a štikútal celý týždeň.

Dnes išlo všetko ako po masle. Čarodejnica dorástla do ľudskej výšky a Lucius zaliezol do hustého krovia, aby si v pokoji pospal.

Petronela si rozložila stôl, tak ako vždy – medzi predavačom ovocia a kvetinovým stánkom. Tovarú síce nemala veľa, zato však vynikal mimoriadnou kvalitou. Okrem jablkového pyrú a černicovej marmelády ponúkala aj všakovaké mastičky na narazené prsty, doráňané nohy aj rozčapené nosy. A ako inak, k tomu všetkému patrilo aj ten najlahodnejší čarodejnicky jablkový koláč s mrveničkou. Ľudia sa ho nevedeli dojesť a doslova jej ho vytrhali z rúk. Netušili, že ho napiekla čarodejnica. Návštevníkom trhoviska sa páčilo Petronelino originálne oblečenie aj pekné veci, ktoré predávala. Za pol hodiny sa veľká časť koláčov rozpredala a jablková čarodejnica si mohla na chvíľu oddýchnuť. Zima bola dlhá, a tak s radosťou nastavila tvár jarnému slniečku. Vďaka nemu sa ľudia zrazu z trhu neponáhľali preč, pokojne sa prechádzali medzi stánkami. Preč boli dni, keď spomedzi čiapky a šálu vykúkal iba usoplený nos. Navyše prvé slnečné lúče povyzliekali väčšinu návštevníkov aj z hrubých kabátov.

Petronela kĺzala pohľadom po trhovisku, niekoho hľadala. A aj našla!

Zuzana sa neponáhľala. Nikdy nemala naponáhlo, lebo čas bol niečo, čoho mala naozaj dostatok. Ešte stále v hrubom roztrhanom zimníku sa pomaly prepletala medzi stánkami predajcov. Nazrela do odpadkového koša, čo visel na pouličnej lampe, zohla sa, aby zdvihla spadnutý pomaranč a nenápadne ho šuchla do vrecka kabáta. Tlačila pred sebou nákupný vozík a v ňom celý svoj majetok. Práve jej akási žena vtisla do dlane drobné, ktoré jej vydala kvetinárka. Zuzana sa na ňu zahľadela a s úsmevom poďakovala.

Petronela by jej veľmi rada pomohla. S troškou čarov pre ňu určite zoženie nejaký byt a možno aj prácu. Zuzana bola totiž kedysi učiteľkou. Tak to aspoň Petronele povedala. O Petroneliných plánoch na bývanie a prácu však Zuzana nechcela ani počuť. „Možno niekedy inokedy,“ odbila priateľku. „Momentálne si neviem predstaviť, že by som mala byť stále na jednom a tom istom mieste.“

Tak sa rozhodla a proti tomu nič nezmohla dokonca ani jablčková čarodejnica.

Zuzana ju práve zočila a s hrmotiacim nákupným vozíkom zamierila k nej.

„Nie je dnes nádherne?“ spýtala sa. „Podarilo sa mi nájsť jeden pomaranč a jedna pani mi darovala dve eurá. Keby si mi teraz ty darovala ešte kúsok koláča, deň by bol úplne dokonalý!“

„Nielen jeden, odložila som pre teba dokonca dva kúsky,“ zasmiala sa Petronela a zabalila koláče do papierového vrecúška. „Ak máš chuť, môžeme si chvíľu spolu posediť. O pol hodiny sa trh skončí.“

Lenže Zuzana iba mávla rukou. „Rada, no niekedy inokedy. Dnes otvárajú nový obchod s nábytkom, bude tam vraj veľká tombola a pestrý program. To si nemôžem nechať ujsť! Ktohovie, možno vyhrám to šik auto, čo budú žrebovať.“

„Ako chceš,“ odvetila Petronela. „Takže nabudúce!“

„Dovi!“ odzdravila Zuzana. „A drž mi palce, aby som náhodou nevyhrala kávovar!“ Zaprela sa do nákupného vozíka a stratila sa medzi predajnými stánkami.

Čierne autá

„Nemohli by ste jesť trochu rýchlejšie?“ súrila dvojčatá pani Pečková a do nádoby na desiatu vložila každému chlebík.

„A nezabudnite nasypať sliepkam. Ráno sú hladné ako vlky,“ zamumlal spoza novín pán Pečko.

Olívia a Oliver sa pozreli jeden na druhého a prevrátili oči. Na sliepky ešte ani raz nezabudli. Na to ich mali priveľmi radi. Minulý rok ich vyhrali na súťaži v pečení a drankali tak dlho, kým im rodičia nedovolili vziať si ich domov.

Vložili si do úst poslednú lyžicu müsli a vstali.

„Ak náhodou hľadáte zrno pre sliepky... Nemusíte sa ani veľmi namáhať, lebo oň zaručene zakopnete. Stojí na chodbe, hneď vedľa dverí!“ zavolal za nimi otec.

Deti schytili školské tašky, obliekli si vetrovky a schmatli vrecko s krmivom. Tak ako každé ráno, pozreli pred odchodom z domu po očku najprv do starého ovocného sadu. Poznali jeho tajomstvo, vedeli, že je plný čarov. Žiaľ, v to ráno nebolo po Petronele, Uhor-

káčovi a jeho chlapoch ani stopy. Cez zelené listy však príjemne svietilo slniečko a v tráve sa ako drobučké diamanty jagali kvapky rosy.

„Och, ako sa už teším na leto! Nevieť sa dočkať,“ povedal Oliver, keď otváral bráničku do výbehu. „Modré termospodky sú strach a hrôza. Človek v nich vyzerá ako šmolko.“

Olívia neodpovedala. Potichučky otvorila dvierka na kurníku a milým hlasom zavolať: „Snehulienka! Ruženka!“

„Anakonda, Tarantula, k nohe!“ zatrúbil Oliver. „A vezmite so sebou aj Nefertiti!“

„Nekrič, inak ich vyľakáš!“ sykla Olívia.

„Tak ich teda ráno krm sama, keď si taká múdra,“ navrhol Oliver.

„Kot-kot-kotkodák,“ ozvalo sa z kúta kurníka a vzápätí pribehlo všetkých päť sliepok. Dychtivo sa vrhli na krmivo, ktoré im Olívia sypala. Oliver schmatol košík a opatrne z hniezd povyberal vajcia. Potom si deti čupli a dívali sa, ako sliepky zobú. Olívia občas vystrela ruku a dlaňou pohladila hebké perie niektorej sliepky. „Sú také hladké a hebučké!“ nadchýnala sa. „Neverím, že by mal ešte niekto na svete také krotké sliepky ako my.“

„Sú múdre a vedia, že ich nikdy nestrčíme do hrnca a neuvaríme,“ povedal Oliver a poškrabkal Anakonda pod bradou.

„Olívia, Oliver, už musíte ísť!“ Z pekárne sa vystrčila otcova hlava a zamúčené prsty ukázali na hodinky. „Škola!“

Pán Pečko bol vyučený pekár. Prišiel o prácu v pekárni, čo rodinu prinútilo presťahovať sa do domu po mlynárovi. Spočiatku sa v ňom nikto necítil dobre, no potom sa deti spriatelili s Petronelou a zrazu bolo všetko dobré. Len vďaka jabĺčkovej čarodejnici sa zo starého mlyna stala obľúbená výletná kaviareň s toľkými návštevníkmi, že Pečkovci chvíľami nevedeli, kde im hlava stojí.

Deti vysypali zvyšok zrna na zem, na výbehu dôkladne zahasprovali bránku a pobrali sa do školy.

V zime museli chodiť autobusom, teraz mohli konečne vytiahnuť bicykle. Do školy sa tak dostali rýchlejšie a zažili stokrát viac zábavy ako v prepchatom autobuse, kde to od mokrých kabátov páchlo stuchlinou.

Deti zbehli dole kopcom. Ako vždy aj v ten deň trochu meškali, a tak si cestu radšej skrátili krížom cez park. Olívia z toho nemala dobrý pocit, lebo bicykle boli v parku zakázané. Už dvakrát ich tam prichytil strážnik.

Oliver zrazu prudko zabrzdil a Olívia s rachotom vrazila do jeho zadného kolesa.

„Šibe ti?“ pokarhala brata a vytiahla svoje pedále spomedzi špajlí v jeho kolese.

„Čo je to tam?“ spýtal sa, akoby si nič nevšimol, a ukázal na skupinku maringotiek a niekoľko postáv pohrúžených do práce. Stavali obrovský stan.